

Парафіяльна листівка 90

II Неділя Звичайна 19.01-26.01.2014

Розклад Богослужінь:

Понеділок, Середа, П'ятниця – 8.⁰⁰ год.

Вівторок, Четвер, Субота – 18.⁰⁰ год.

Неділя: 26 січня 2014 р. – III Неділя Звичайна

8.⁰⁰ год. – Розарій

8.³⁰ год. – Поклоніння Пресвятим Дарам.

Св. Меса – 9.⁰⁰ і 11.⁰⁰ год.

- 18 – 25 січня – тиждень молитов про єдність християн.
- 25 січня – свято навернення св. Апостола Павла.
- **Катехези: Субота:** 11.⁰⁰ год. – **катехези не буде.**
16.⁰⁰ год. – діти.

Неділя: Молодь після Св. Меси о 11.⁰⁰ год.

Біблейський коментар на II Неділя Звичайна

І не знав я його. (Йн 1,31)

Побачивши Ісуса, що йде до нього, Йоан Хреститель вигукнув: «Ось Агнец Божий, який світу гріх забирає» (Йн 1,29). Як же він упізнав у цьому Чоловікові Месію? Адже він сам двічі говорить: «І не знав я Його» (Йн 1,31.33). Предтеча впізнав Христа під впливом Святого Духа.

Щодня Святий Дух запрошує і нас побачити Ісуса. Якщо ми приймаємо це запрошення, то Святий Дух дарує прозріння і допомагає пізнати Божу присутність.

Власними очима ми здатні сприймати велику кількість інформації. Наприклад, бухгалтер із легкістю визначає проблеми фірми, ледь глянувши у фінансовий звіт. Лікар бачить проблеми пацієнта, пробігши очима результати його аналізів. Досвідчені батьки безпомилково читають із виразу обличчя дитини, чи правду вона говорить. Так само й ми можемо навчитися використовувати свій духовний зір, знання і досвід, аби сприймати духовну дійсність.

Як цьому навчитися? Йоан Хреститель упізнав Христа завдяки тому, що був цілковито відданий Богові. Його воля була спрямована на пізнання Божої волі, його серце було сприйнятливим до дії Святого Духа. І ми можемо тренуватися у здобутті цих якостей. Наприклад, щоранку скеровувати свій дух до Господа і просити Його про благодать прийняття всього того, що Він хоче нам дати. Потім протягом дня смиренно зустрічати кожну подію як зіслану згори. Свята Катерина Сієнська вчилася перебувати в Божій присутності, повторюючи лише одну фразу: «Бог усе, я ніщо». Святий Франциск Асизький вдень і вночі запитував: «Хто я, Господи, і хто Ти?» Можливо, ці чи схожі короткі вислови сприятимуть і нашому духовному прозрінню.

«Господи, допоможи мені побачити Твою присутність у моєму житті. Дай безпомилково розпізнавати Твою волю та з радістю виконувати її.»

Молитва забіганих (продовження)

Запросити Ісуса

Уважно прочитавши Євангеліє, відкриємо, що Ісус любив забіганих людей. То до них Він звертався у першу чергу, то з ними охоче розмовляв, і з-посеред них вибирав учнів. Петра і Йоана Він покликав, коли вони були зайняті риболовлю, Матея зустрів, коли той сидів при столику митаря, а з самарянкою заговорив, коли вона прийшла черпати воду з криниці. Дві тисячі років тому Ісус зустрічав людей у їхній буденності, й до кожного з нас Він також приходив у конкретиці нашого життя. Ось стою при дверях і стукаю; якщо хтось почує Мій голос і відчинить, увійду до нього, вечерятиму з ним, а він зі Мною (пор. Одкр 3, 20).

Першою умовою розвитку в молитві є запрошення Ісуса до свого життя, тобто встановлення зв'язку з Ним. А оскільки Він є Бог втілений, то, виходить, запросити Його — це також прийняти дійсність, у якій ми живемо: здоров'я чи хворобу, такий чи такий вигляд, чоловіка/жінку, дітей, працю... Буває, що цей на позір простий жест запрошення Ісуса у щоденність дається нам нелегко. Ми переживаємо опір. Джерела його різні. Інколи нам здається, що Бог надто великий, аби займатися нашими дрібними справами, — тобто, по суті справи, ми не віримо в Його особисту любов до нас. Інколи побоюємося Його приходу, бо соромимося свого життя, в якому не всюди «прибрано, як годиться», — а отже, не віримо у Його милосердя. Інколи не хочемо Його запросити, оскільки не маємо охоти, щоб Він вводив у нашому житті свої порядки, — тобто не віримо у Його доброту. Живе у нас страх перед Богом, не тільки тому, що Він перевищує всіляке людське розуміння, але також і тому, що цей страх постійно підтримується культурним тлом, а не раз і нашою особистою історією, в якій ми не зазнали безкорисливої любові. Біля джерел цього страху чаїться сатанинська підозра, яку давно, давно засіяв змій у серці Єви, і яке ми дістаємо у спадок разом із первородним гріхом: Бог зовсім не добрий, Він ревнивий до своєї сили, бо знає, що як з'їсте плід із цього дерева, то будете такі, як Він (пор. Бут 3, 4-5).

Бажаючи розпочати шлях молитви, потрібно усвідомити те, що наш образ Бога фальшивий, і повернути йому саяво, згідне з тим, яким Його образ сяє у Біблії, а особливо у Євангелії. Це здійснюється просто через довірення Йому себе. Довіра стає солідним фундаментом, на якому може постати будівля нашої молитви.

Один раз запросити Ісуса до свого життя, хоч це і фундаментальний акт, але цього замало. Обов'язковим стає укріплення цієї присутності у нашому щоденному житті. Від початків християнства цій меті слугувала проста вправа: пригадувати собі про Бога протягом дня, підносити до Нього не тільки думки, а й серця. Вілфрід Стініссен OCD пише: «Якщо заглушуватиметься і бездумно дозволятиметься, аби наші думки та почуття безладно блукали будь-де, то досвід покаже, що молитва буде щоразу важча». Так відбувається тому, що молитва «стосується любові, а любові не можна обмежити визначеним часом».

Простим вираженням перебування у присутності Бога є так звані короткі молитовні акти, або ж подячні чи благальні зітхання, керовані до Бога, який перебуває обік нас. Це можуть бути свої слова, молитви святих або Ісусова молитва, практикована у Східній Церкві. Особливу роль можуть виконувати рядки Псалмів, оскільки саме Псалми містять чимале багатство конкретного людського досвіду. Одна з моїх знайомих, молода мама трьох дітей, казала, якою прекрасною нагодою стати у Божій присутності є годування або переповивання наймолодшої дитини, яке супроводжується у пам'яті уривком із Псалму 131: як тихе немовля на лоні матері, так у мені душа моя. **(Далі буде)**

Послання для жінок заклопотаних та нечуйних чоловіків

Є дві сторони кожної медалі, і саме зараз слушно це продемонструвати. Цей розділ більше стосуватиметься жінок: не тому, що його зміст є ціннішим чи важливішим, але тому, що його дуже погано розуміють чоловіки. Я написав книжку «Що дружини хочуть, аби їхні чоловіки знали про жінок» з метою продемонструвати їм розчарування жінок. Однак у чоловіків є також підстави скаржитися. Тому начувайтесь, панянки. Тепер я звертаюся до вас.

Я звертаюся до жінки, яка має доброго чоловіка - назвімо його Фредом. Він любить Барбару та своїх дітей. Направду! Він буквально віддав би своє життя за них, якщо потрібно. Він не п'є. Він ніколи не палив. Він не грає в азартні ігри. Він не доторкнувся би до іншої жінки за жодних обставин. Він прокидається зранку і чалапає працювати, можливо, виконує нудну одноманітну роботу протягом сорока п'ятьох років. Він приносить додому зарплату і робить все, щоб її вистачало на місяць. Він живе згідно з моральними приписами, що важливо для цього нечесного світу. Він сплачує податки до копійки і не вкрає нічого більшого за канцелярську скріпку у свого начальника. Він не б'є дітей, не копає собаку, не фліртує з сусідкою-вдовою. Він передбачуваний, як схід сонця, і я впевнений, що Бог призначив йому особливе місце в іншому світі.

Але надійний Фреді має великий недолік. Фред виростав тоді, коли маленьких хлопчиків навчали не висловлювати своїх думок та почуттів. «Діти для того, аби на них дивитися, а не слухати», - казали його батьки. Він не пам'ятає, щоб його обіймали чи хвалили, бо всі знали: хлопці не плачуть. Так от, Фред добре засвоїв урок. Фред став міцним, як горіх, та мовчазним, як ніч, і через це втратив зв'язок зі своїми емоціями. Тепер він не може бути спонтанним та ніжним, як би не намагався. Він просто не вміє цього. І більшість думок залишаються при ньому.

Барбара, напевно, повинна прийняти Фреда таким, як він є, оскільки вона знала про особливості характеру ще до одруження. Фактично саме те, що він був тихим, привернуло увагу до Фреда, коли вони зустрічалися. Він завжди виглядав таким сильним, все контролював, коли зіставляли з її імпульсивністю. Але тепер Барбара сита по саме горло своїм неромантичним чоловіком. Вона дуже зла на нього через відсутність спілкування і постійно надочує звинуваченнями про неіснуючі уявні «промахи» як чоловіка. Йому нібито нічого не вдається, і з року в рік вони все більше почуваються нещасними. **(Далі буде)**

Патріарх Варфоломій скликає голів Православних Церков

Патріарх Константинопольський Варфоломій скликає патріархів і митрополитів православного світу, щоб продовжити підготовку до Всеправославного Собору в 2015 році. Вселенський Патріарх, пропонує провести таку зустріч в Стамбулі в березні 2014 року.

Нагадаємо, що підготовка Всеправославного Собору розпочалась 50 років тому. На думку організаторів, він покликаний вирішити ті проблеми в світовому православ'ї, які накопились протягом більш, ніж тисячоліття. Зокрема, питання автокефалії, духовної опіки над діаспорою, про необхідність спільно відповісти на виклики глобалізованого, духовно поділеного світу з усіма негативними наслідками для життя людини.

Коментатори підкреслюють, що йдеться про відхід від замкненості на собі, пов'язаного з локальною ментальністю, яка характеризує Православні Церкви, а виникає з їх національного характеру.

Собор також повинен засвідчити єдність всіх православних помісних Церков. Патріарх Варфоломій раніше заявляв, що: «Віра жива і Православ'я живе. Православ'я буде жити і буде проведений Святий і Великий Собор, підготовка якого наближається до завершення». Проте, підготовка Собору наштовхнулася на опір Російської Православної Церкви. Найгострішим питанням у стосунках двох Патріархатів є концепція першості в Православному світі.

Нещодавно Московська Патріархія оприлюднила документ: «Позиція Московського Патріархату стосовно питання першості у Вселенській Церкві», в якому відстоює позицію лише почесної першості Константинополя, як «першого серед рівних» престолів у Православ'ї. У відповідь на сайті Константинопольського Патріархату була оприлюднена стаття митрополита Елпідифороса в якій він розкритикував позицію Москви, назвавши її «лише софістикою». Він також ствердив, що Константинопольський Патріархат є «першим без рівних» престолом в Православному світі

Попередня така зустріч відбулася у 2008 році у Стамбулі.

Молитва за дружину (чоловіка)

Поглянь, Господи, на мою дружину (мого чоловіка). Благослови її (його). Нехай не зустріне її (його) жодне зло, погані обставини, недобрі люди. Помножуй її (його) сили, веди Твоїм Святим Духом. Вчини, щоб сьогоднішній день був для неї (нього) добрим і радісним, щоб у різних подіях вона зустріла (він зустрів) Твою любов і Твоє Провидіння.

Прошу Тебе за нас. Допоможи нам ще більше кохати і ще краще розуміти одне одного. Оберегай нас від гріха й допоможи Тобі вірно служити. Прошу також за наших дітей і всіх, хто близький нашому серцю.

Маріє, Мати наша й Ненько Небесна! Прийми нас і нашу родину під свій покров і випроси у свого Сина для нас на землі життя, гідне християн, і всім нам – щасливе перебування в небі. Амінь.